

Sagaen om Larsktur Larason, Jörmunrekr og deres Ferd

Av Jonas Humbernes

I Den Nye Verdens dype jungler var en mann. Han var en djerv kriger av Vidars slekt og kom fra det kalde nord, nærmere bestemt Trøndelag. Hans far var den like mektige krigeren Bjørn, sønn av Leif Vidarsønn. Den udugelige Lara hadde kjøpt mannen da han bare var et barn, og han visste aldri noe annen familie. Hjemme hadde han sin kone Gertrud som han sa var så fager som solen, men uregjerlig som månen. Hans skaldefrende fikk ofte beskjed om å framføre kvad over disse to sin dype kjærlighet. Andre visste ingenting om ekteskapet med unntak av flygende eiendeler som ofte fant veien ut av vinduer. Derfor var denne mannen ofte ute på ferder med sin frende. Men Larsktur Larason hadde aldri trodd han skulle komme til Vinland. Eller i det minste et sted i nærheten av Vinland.

Der var også den mørke Jörmunrekr, Larskturs barndomsvenn. Han var sønn av Vífill Vetrliði og holdt en gang hus på Vikhamaren, nær krigerens eget hus. I senere tid var hans bopel blitt Jörmungard på Island der han levde med sin kone Trausta etter å ha blitt reddet fra fengsel i Frankrike. Jörmunrekr var blitt tilkalt av opprørerne Terlidh og Ailasil og slik kommet til England akkurat tidsnok til å redde både dem og Larsktur fra skotske ryttere. Med Jarlen av Northumbrias menn i hælene hadde de sammen flyktet tilbake til Trøndelag, eller i alle fall et sted i nærheten av Norge. Trodde de.

Skrælinggudinnen, og tidligere opprørslederen, Ailasil og den muligens vise (men definitivt forspiste) viskvinnen Agni var begge blitt anselige kilo rikere i løpet av oppholdet hos skrælingene og deres gavmildhet med sjokoladen sin, den første på grunn av oppvarting og den andre av pur glupskhet. De to frendene Larsktur og Jörmunrekr hadde på sin side gått ned i vekt av ren bekymring. Skalden Håvard Stille sa bare ingenting, som alltid.

Larsktur Larason så på sin frende der han sto i sin sorte kappe. Begge mennene var i tydelig dype tanker, men så brøt Jörmunrekr stillheten:

”Vi burde vel dra tilbake, både du, jeg og Håvard Stille?”

Vikingen Larsktur var usikker i sitt svar:

”Ei vil jeg forlate dette land slik ting er nå og jeg vet du er av samme oppfatning, frende. Dessuten ville jeg nødige risikere Leivs ustø navigering igjen.”

Jörmunrekr lo av dette utsagn, men fikk snart tilbake den bekymrede mine han hadde båret de siste dagene.

”Sannhet er på dine lepper,” sa Jörmunrekr grimt og Larsktur hevet hånden som for å tørke seg om munnen, men senket den igjen, ”og vi kan ei flykte.”

Ei et ord ble talt imellom dem, men like fullt forlot de to stedet med det samme mål i sinne.

Da morgenen gled over i middag kom to nordmenn opp trappene opp til toppen av den veldige pyramiden der Ailisil utførte det daglige morgenritualet slik skrælingenes skikker tilsa. Det vil si, med deres nye gudinner sovevaner var det religiøse høydepunktet blitt noe forskjøvet. Nå da solen sto midt på himmelhvelvingen og ypperstepresten visste at Ailisil ville våkne snart, kunne Jörmunrekr og Larsktur Larason se ham stå med Gudinnens forgylte kakaobolle. I den ble hennes varme sjokolade tømt før den ble bragt til Gudinnens trone hvor hun drakk den. Men rett foran deres øyne slapp den krumbøyde ypperstepresten noen sølvskinnende korn i bollen. Mannen gled vekk fra det lille kjøkkenet slik onde rådgivere alltid gjør og med en likeledes kakling. Idet han gikk ut for å møte Ailisil spente Jörmunrekr bein på ham og en tårnende Larsktur (i den grad den krumbøyde krigeren var i stand til å tårne, selvfølgelig) dro ham opp og stirret stygt på ham.

”Vakter!” ropte den fortvilte ypperstepresten og stirret skremt opp på den barske vikingen som holdt ham.

”Kjære deg! Han akter å forgifte deg!” advarte Jörmunrekr en overrasket Ailisil da hun, båret på sine tjeneres skuldre, ankom tronplassen med vaktene like etter.

”Selvfølgelig ikke!” protesterte ypperstepresten og prøvde å kjempe seg fri av Larskturs jerngrep, ”Du hører vel ikke på slike tåpeligheter, Store Dronning?”

Ailisil så forfjamset ut og var tydelig i villrede, men ypperstepresten bestemte for henne:

”Vakter, disse lamaene må arresteres og henrettes slik Loven sier!”

En liten mann med et smalt, uttrykksløst ansikt gikk bort til Larsktur og snappet øksa ut av beltet til vikingen og smilte triumferende idet en annen vakt kom for å binde ham med seige lianer. Et lignende uttrykk gled over yppersteprestens ansikt, men så falt håret hans foran det og skjulte hans uttrykk for Jörmunrekr og Larsktur. Vakter geleidet nordmennene ned den lange trappen og videre langs hovedgaten mot en mye mindre pyramide. Den var flatere på toppen og, urovekkende for de to fangene, dekket av størknet blod.

Da, idet de passerte hovedplassen, så Jörmunrekr viskvinnen Agni stikke hodet opp fra bak en rund mage og hun talte til dem, i en stemme helt ulik hennes vanlige:

”Ei er dette deres skjebne, for væren og slangen skal reise, om så til verdens ende, for å finne sitt svar. Bare slik vil de redde en sjel, for kan de ei skal begge bøte med livet!”

Men følget fortsatte enda noen skritt, helt til Jörmunrekr hvisket til Ailisil:

”Du vet jeg taler sant og aldri har urett kommet fra min tunge.”

Mannen stanset et kort øyeblikk og talte så:

”Og jeg ser deg nødig død.”

Men Ailisil virket upåvirket av den sortkleddes forsøk. Jörmunrekr bøyde resignert hodet og lot seg føre videre mot sin skjebne.

På en høyde ovenfor offerpyramiden sto en bolle og så alt sammen. Den virket tilfreds med seg selv.

”Så snart denne plagsomme myggen er ryddet av veien er min seier sikret. La menn høre mitt navn og skjelve i redsel for jeg er uovervinnelig!”

Sjokoladegudinnen Ailisil dultet uheldigvis borti den nærmeste vekten. Mannen med det smale ansiktet gjorde store øyne idet han ble dyttet og mistet grepet på barbarens øks som kuttet over repene til en høyst irritert Larsktur Larason. Etter å ha fått tak i den kjære (lang historie ingen ønsker å komme inn på) øksa si, hugget han over lianene som holdt frenden sin. Jörmunrekr sparket i sin tur til den nærmeste vekten og sendte ham inn i en tilskuer som hadde gledet seg til å se de to fangene kappet opp. Deretter fikk en annen vakt en knivformet hånd på strupen og falt i bakken da en enda en vakt ble slengt inn i ham av en rasende Larsktur. Imens hadde ypperstepresten krøpet opp i fanget til Gudinnen og så med forskrekkelse på at de to som hadde i sinne å drepe ham var fri. Men flere vakter kom, og selv de to tapre nordmennene så seg nødt til å trekke seg tilbake.

”Vi må finne Agni og få henne med oss vekk herfra!” sa Jörmunrekr til sin frende idet han knuste kjeven på en vakt som kom for nær.

”Må vi?” spurte Larsktur kort og med uvilje i stemmen idet nok en vakt falt for skaftet på øksen hans.

”Kanskje hun sier noe vist igjen,” lød svaret, ”og vi trenger Håvard Stille.”

”Og hva skal nå han være godt for?” hørtes Larskturs fortsatt skeptiske stemme samtidig med at han knuste en mektig neve inn i en stakkars vakt.

”Til å holde kjeft.” svarte Jörmunrekr, spant rundt med et elegant spark som tok ut nok en vakt, og begynte å løpe unna med sin frende.

Men veien deres ble blokkert av mannen med det smale ansiktet. Han sto midt imot dem med to merkelige våpen lik lenker med håndtak i hver ende. Det uttrykksløse fjeset brøt ut i et ondt grin og mannen begynte å spinne lenkene. Et mektig hogg fra Larskturs øks ble enkelt parert av en av lenkene som samtidig snodde seg rundt vikingens våpen og holdt det fast. Med

sin ledige hånd slo vakten et slag mot Larskturs hode og lenkens håndtak lagde en uhumsk lyd da det traff sitt mål. Da kom en flygende Jörmunrekr inn mot vakten med et spark, men mannen med det smale ansiktet dukket unna og dro samtidig til seg Larskturs øks som glapp ut av krigerens hender. Nok et slag voldt mannen Larsktur på tross vikingens iherdige forsøk på å unngå det. Uten øksa si var Larsktur sterkt svekket, men holdt fortsatt ut. Til slutt var mobben av vakter nesten ankommet deres oppholdssted og mannen med det smale ansiktet viste ingen tegn på å ville gi seg. Han dro fram en krum dolk og gjorde seg klar til å ende Larsktur Larasons liv. Akkurat idet han hevet dolken gikk to sverdspisser ut av mannens bryst og med vidåpne øyne falt han sammen. Bak sto den brunhårede Terlidh og bak henne, og noe til siden var skalden Håvard Stille.

”Hei,” sa Terlidh. Håvard sa ingenting.

Med yppersteprestens vakter i hælene løp de fire mot jungelen de hadde kommet fra da de først ankom byen. Da gruppen passerte hovedplassen tok en motvillig Larsktur Larason tak i den sannsynligvis vise kvinnen Agni for å dra henne med seg. Dette skjedde ikke uten protester, da Agni nylig hadde lært opp de mindre skrælingbarna til å mate seg. Men innvendingene stoppet ved synet av noen snes skrælingvakter som var rett bak vikingen.

”Forbannet være disse Europeerne og forbannet være disse tåpelige vaktene!” freste en bolle i skogen. Den var så sint at den freste som den aldri hadde gjort siden den ble bakt. ”Men du må ikke tro at spillet er slutt med dette, nordboer. Nei, det har så vidt begynt og du skal være den første til å føle min vrede!”

Etter å ha hugget seg vei igjennom den tette jungelen fant de til sitt hell et skip liggende på stranden og Larsktur Larason smilte da han så at redningen var nær. Smilet forsvant fort da han husket hvem som styrte redningen deres.

”Hva faen? Er det dere kravschtore schlampene igjen?” snøvlet Leiv Erikson fra over rekka på sitt stolte skip.

”Hei, Leiv,” hilste Larsktur Larason og lempet Agni over bord hvor hun utstøtte en fornærmet lyd da hun traff dekk, ”kan du seile nå? Vi skal ikke nordover.”

”Huh?” spurte kapteinen og stirret på vikingen med ett lukket øye, ”er’ru full, mann?”

”Slett ikke. Bare seil hvor som helst, men bare ikke nordover. Vi vil ikke nordover.”

Kaptein Leiv Erikson spant rundt et par ganger før han kom seg ordentlig opp på beina.

”Da scheiler vi... schørover!” ropte den mindre edru kapteinen og pekte i motsatt retning.

Larsktur blunket fornøyd til Jörmunrekr som humret tilbake. Så gikk de om bord.

Endelig var seieren sikret. Om ikke lenge ville den siste hindringen i dens vei mot guddommelig transcendens og herredømme over verden ikke være noe mer! Bollen gikk triumferende gjennom båten, snek seg forbi en stille Håvard Stille og en klagende Agni som nettopp hadde slukt det siste som var av proviant om bord.

”Akk, spiser jeg en bit til er jeg redd jeg sprekker!” klaget hun til Jörmunrekr som satt i nærheten, ”Neimen! En bolle!”

Og så var bollen ute av sagaen.

”Er du sikker på at det går bra?” spurte Jörmunrekr bekymret til sin frende og så på Larskturs blødende sår.

”Det går bra, kjære frende,” forsikret Larsktur og strøk hånden igjennom håret, ”det skal mer enn et kjøttsår for å felle Larsktur Larason.”

Da Larsktur tok hånden ned igjen så den djerve vikingen at den hadde fått noe blod på seg og den barske krigeren besvimte på stedet.

Ikke mer enn en dag etter at skipet forlot land brygget det opp til en forrykende storm, hvis like ikke hadde blitt sett i nordmennes trakter på flere mannsaldre. Drageskipet ble kastet rundt blant skumhvite topper. Om bord forsøkte man fortvilt å klamre seg fast i frykt for å bli skylt ut i det illsinnte havet. Over havets opprørte tordendrånn var Leiv Eriksons kommanderende stemme å høre i et forsøk på å få orden. Men ingen forsto hva han snøvlet.

Larsktur Larason holdt seg godt fast i rekka og lukket øynene i håp om at dette ville spare ham fra havets vrede. Det hjalp heller dårlig, for ei gikk det lenge før en bølge slo inn i vikingen. Men Larsktur holdt djervt stand og slapp ikke taket. Ei var den andre bølge nok til å kue krigeren. Dessverre slo en tredje bølge over båten rett etterpå og skylte ham over bord uten annet enn et kort tau han hadde rukket å gripe i tumulten. Med en rask manøver var Håvard Stille der og tok et godt tak i tauet. Men ikke om han så tok i av all sin kraft kunne han dra den søkkvåte vikingen opp av bølgene. Da kjente han en hånd på skulderen og hørte Jörmunrekr's ord over vinden:

”Vær ei redd, frende. Du skal bare prøve en gang til, så vil du se at det går bra.”

Så dro Håvard Stille opp den livløse kroppen til Larsktur Larason.

Det var til slutt ingen som hadde anelse om hvor lenge stormen hadde vart da havet til sist stilnet og vinden løyet. Larsktur Larason var endelig kommet til seg selv etter at Jörmunrekr hadde overtalt Agni til å gi vikingen noen urter. De av mannskapet som ikke var skylt over

bord var i full gang med å reparere skipet og det viste seg at på tross av den harde medfarten kunne det snart seile igjen. Da talte Agni mens hun pakket sammen urtene sine:

”Dere vet at vi aldri skulle til sjøs?”

Larsktur snudde seg brått og stirret på viskvinnen:

”Hva er det du sier?”

”Det dere søker er ei her.” lød svaret.

Larsktur ropte fortvilt til Agni:

”Men du sa at...”

Håvard Stille avbrøt ham ved å riste på hodet.

”Men hvorfor har du ei talt om hvor vi skal før nå?” lurte vikingen på.

”Jeg ble sulten.” svarte viskvinnen Agni og gjorde sitt beste for å trekke inn magen i et fåfengt forsøk på å gi uttrykk for at det kun var skinn og ben igjen av henne.

Fem skikkelser bega seg langs en delvis gjengrodd sti gjennom en mørk skog. Larsktur Larason ledet an og Jörmunrekr gikk diplomatisk imellom ham og Agni i frykt for hva de kunne gjøre med hverandre. Terlidh og Håvard Stille utgjorde baktroppen i følget. Ingen ante hvor de nå var og trærne var helt ulike de som var hos skrælingene; store og truende. Men som Larsktur hadde sagt var et ukjent land bedre enn intet land. I alle fall håpet han at det var slik. Følget gikk stadig tettere sammen og alle dro kappene sine tettere omkring seg. Unntatt Larsktur som gjorde et nummer ut av å ikke ha på seg noen kappe i det hele tatt.

”Djerve vikinger fryser ei.” sa Larsktur barskt og knep tennene sammen så de andre ikke skulle høre dem klapre.

”Jeg er sulten.” sa Agni.

Etter hvert som stien sakte tok seg oppover bakkene ble kulden mer innbitende og stakk med tåkesløret seg igjennom hvert plagg og hver brynje. Ja, selv inn i marg og bein gikk den isnende kulden, lik døden selv. Himmelen var mørk som natten, på tross av at det burde være tidlig ettermiddag. Trodde de i alle fall. Men like fullt slo de snart leir.

”Vi burde vel skaffe til veie noe mat,” sa Jörmunrekr til Larsktur Larason og gjorde et lite nikk mot Agni som satt misfornøyd med skinnfellen rundt seg, ”og få i gang et bål.”

Larsktur slo halvhjertet til Håvard Stille og ba skalden tenne bål før han og Jörmunrekr la ut. Da ble de stoppet av Terlidh som sa:

”Ville det ikke være klokere om jeg gikk ut for å jakte? Jeg er tross alt godt kjent med skogen og livet som kryr der.”

”Ei tror jeg mye liv kryr i disse trakter,” sa Larsktur ille til mote, ”men det er nok best at vi som kan dette jakter.”

”Da går jeg vel alene.” lød Terlidhs svar.

”Ei er det trygt å begi seg alene i denne bleke skog, selv for en så kjent med naturen som deg.” sa Jörmunrekr bekymret.

”Da tar jeg med Håvard Stille til å beskytte meg.”

Larsktur humret til dette utsagn, men Jörmunrekr fikk et rådvilt uttrykk og sa deretter:

”Men vi kan da ei la Agni være alene her. Hvem vet hvilke ondsinnede glupske rovdyr lurar i slike mørke skoger?”

”Da vil de møte et rovdyr som overgår dem med sin glupskhet, frende.” svarte Terlidh med et smil.

Larsktur humret nok en gang og sa:

”Det har du fullstendig rett i, min gode Terlidh. Kom, la oss dra Jörmunrekr!”

Så dro vikingen med seg en motvillig Jörmunrekr ut i skogen.

Som et svar på en svak rasling i buskene fyrte Larsktur Larason av en pil med buen sin og de to jaktkameratene snek seg fram for å finne byttet. Da han tok greinene til side fikk vikingen et bekymret uttrykk.

”Hva er det?” spurte Jörmunrekr.

”Jeg var sikker på at jeg traff! Du hørte da lyden? Men her er intet. Ei spor en gang.”

Jörmunrekr kom bort og fikk se pilen liggende alene på bakken. Spissen var blitt dekket av noe sølvaktig og klissete. Så sa han:

”Skal vi fortsette?”

Da kunne de begge høre den samme raslingen i buskene bak seg.

”Skal vi dra tilbake?” sa Jörmunrekr med forskremt mine og Larsktur nikket hastig før de begge la på sprang mot der de hadde håp om at leiren lå.

Den djerne Larsktur Larason og hans modige frende Jörmunrekr gikk rolig og uanfektet inn i leiren. Der møtte de Terlidh som kom tilbake med et villsvin med kullsvart fell på ryggen.

”Mesterjegerne ankommer tomhendt, ser jeg.” sa hun og smilte da hun så dem.

”Uflaks.” sa Jörmunrekr mutt.

Jörmunrekr og Larsktur Larason fikk i oppgave å tilberede middagsmåltidet. En bedre tilnærming ville være at Jörmunrekr tilberedte middagen og Larsktur gjorde ting galt. Og kjeftet litt på Håvard Stille for sikkerhets skyld. Terlidh hadde på sin side sin fulle hyre med å unngå at Agni ble drevet til vanvidd av å se på matlagingen der hun gikk fram og tilbake lik en ulv om et byttedyr.

”Da er maten klar!” sa Jörmunrekr og smilte.

”Hva er *det der*?” var svaret han fikk.

”Det er villsvinmiddagen vår. Er den ikke bra nok for dere, kanskje?” sa Jörmunrekr indignert.

”Nei, hva er *det der*?” sa Larsktur og pekte. Der det før hadde vært en helt hverdagslig skråning var nå en enorm (og uhverdagslig, egentlig) steinportal. I steinen var det hugget ut grinende hodeskaller og lidende, dratte fjes. Portalen var tildekt av et sølvaktig tåkeslør, men dette delte seg for de som sto forfjamsset og stirret på åpningen som gapte imot dem.

”Vel, det er bare en måte å finne ut det på.” sa Jörmunrekr da den verste overraskelsen hadde gitt seg og nysgjerrigheten tatt overhånd. Han la fra seg redskapene sine og bega seg inn i portalen.

”Men...” stotret Agni og stirret lengselsfullt mot maten over bålet samtidig som nysgjerrighet og glupskhet kjempet inne i henne.

Vel inne i portalen gikk en lang gang. Det var verken fakkell eller lampe der inne, men gangen virket opplyst av en slags mystisk glød. Og den virket som den gikk til evigheten, mente Larsktur Larason. Det var ikke tvil om at den var svært lang og derfor kvad Håvard Stille denne visa:

”Åååh!”

Så avsluttet han sitt irriterte utsagn med en misfornøyd grimase.

”Hold kjeft!” sa Larsktur da han hørte sin frendes lidelser. Og så fortsatte de, selv om gangen ingen ende ville ta.

”Det virker som denne gangen ingen ende vil ta.” sa Jörmunrekr.

Så var de kommet fram til et veldig rom.

Larsktur Larason tok noen øyeblikk på å fange opp detaljene i det digre rommet med sine takhvelvinger og buer. Mengder av innganger lik den han akkurat forlot kom inn fra alle kanter. Så la han merke til det viktigste i rommet: Foran en massiv port av jern sto det en

diger hund. Snuten og brystet var lik blod i fargen og tenner lik stål sto i kjeften dens. Larsktur hevet øksa, men så talte uhyret:

”Eg...” begynte hunden med buldrende stemme og fortsatte med skarrende r-er, ”e Garm.”

Fem mennesker sto foran Garm og så bare dumt på ham.

”Dykk veit, Garm,” forsøkte uhyret, ”Hunden te ho Hel? Underverdens voktar? Høyres kjend ut?”

Menneskene så på hverandre, mumlet litt og tenkte lenge før de som ett snudde seg og ristet på hodet.

”Ikkje det, nei.” sa Garm skuffet.

Så tok den djerve Larsktur ordet og mannet seg opp foran udyret som var minst dobbelt så høy som ham og vikingen talte:

”Vårt oppdrag krever at vi får passere denne porten. Og du... står liksom litt i veien.”

”Åhå! Har eg ikkje venta lenge på det her!” sa Garm opprømt, ”Ingen får kome inn i Hel sitt rike medan dei lever!”

”Men du skjønner, min gode Garm, at vi er på et meget viktig oppdrag som ikke under noen omstendigheter kan vente...”

Så ble han avbrutt av Håvard Stille som kremtet til.

”...med unntak av tissepauser, selvfølgelig,” sa Larsktur diplomatisk, ”men du skjønner at det er noe vi søker og dette befinner seg bak den porten.”

”I Hel sitt rike?” spurte Garm skeptisk.

”Ja.”

”Og ka e det dykk der søkjar?” sa Garm så.

”Nei. Nei det vet vi vel ikke.” innrømte Larsktur litt brydd.

”Og kvifor søkjar di dette dykk ikkje veit ka e?” buldret Garm som nå følte han hadde fått teken på vokting av porter.

”Nei. Nei det vet vi vel heller ikke.” måtte Larsktur innrømme.

”Så det du prøvar å seie meg e at di har klard å rote dykk fram til selvaste Hel si dør uten å ha nokon som helst peiling på ka dykk ska?”

”Joda.” sa en tilfreds Larsktur som nå hadde fått igjen litt selvtillit.

”Vel...” begynte Garm med en enda mer buldrende stemme enn før, ”då må dykk besegre meg fyst!”

”I tvekamp!” ropte Larsktur og løftet øksa blidt.

”I kappspising!” ropte Agni som plutselig var blitt mye gladere.

Garm så skeptisk på menneskene. Fra Agni til Larsktur og så til Agni igjen. Og så talte han sin avgjørelse:

”Eller dykk kan berre gå inn.”

”Å. Daså.” sa Larsktur og Agni overrasket, og meget mulig noe skuffet, og gikk så inn.

Da alle fem var inne og Garm hadde lukket jernporten begynte vakthunden å skrive sin oppsigelse på bakgrunn av frynsete nerver.

Vel innenfor kunne Larsktur Larason høre den tunge klangen av jernporten som gikk igjen. Dessverre var det ingenting her på denne siden av den. Alle fem så litt undrende rundt seg og på hverandre. De hadde ingen anelse om hvor de var. Faktisk var de heller usikre på hvor de egentlig skulle være også. I mangel av noe bedre å ta seg til sto de nå der i tomheten og så ut i luften. Men det tok ikke lang tid før en vei kom til syne for føttene deres og strakte seg framover mot den ikkeeksisterende horisonten.

”Da legger vi i vei.” sa Jörmunrekr bestemt og Larsktur var ikke sen om å følge etter. De tre andre fulgte også langs den bleke grusveien. Etter bare få skritt kunne de se grå, livløs jord strekke seg til alle kanter der et og annet forkrøplet tre sto. Og stakkarlige skikkelser som vandret rundt med fjerne øyne. De fulgte nykommerne med sultne blikk, men nærmet seg ikke veien.

”Jeg tenker vi holder oss til å følge denne veien, frender.” sa Larsktur og virket fornøyd med sin oppdagelse.

Og det gjorde de. Hvert skritt utgjorde sju mil, men veien ville ingen ende ta. Så kunne de se et digert slott komme opp i det fjerne. Spirene var knoklete fingerbein og brystvernene av ribbein. På murene vandret død og fordervelse. Men alle som en visste de fem brave som nærmet seg det at det de søkte lå inne i dets beinhvite murer. Det vil si, det trodde i alle fall det. Hvorfor skulle ellers noen plassere et dødsrike rett foran dem? Så de gikk inn den åpne porten og fulgte deretter den eneste trappen opp. Den var ti mil lang og samtidig bare to etasjer. Men etter to år og samtidig to minutter var alle fem kommet opp og så en veldig tronsal.

Der, i en veldig trone av hodeskaller og bein, satt en høyreist kvinne med sølvfarget hår og likblek hud. Den venstre halvdel av ansiktet hennes var sykkelig blått og lignet mest et råtnende lik. Hun reiste seg sakte fra sitt sete og det sølvhvite håret virvlet da hun satte sine kalde øyne i Larsktur (Jörmunrekr og de andre hadde vært snarrådige nok til å stille seg noen skritt bak vikingen). Så åpnet hun munnen og talte:

”Hva...” stemmen tordnet som en storm på en gravplass, ”gjør dere i mitt rike?”

Larsktur tenkte seg nøye om før han bukket og svarte:

”Jeg er Larsktur Larason av Trøndelag, ærede dronning, og dette er mine frender. Vi er på søken etter noe som befinner seg her, hos deg.”

Kvinnen tok noen skritt imot dem, eller hun gled heller, og rakte Larsktur sin råtnende venstrehånd.

”Skit i formalitetan, kara! Silda e komen å pængan ligg i havet!” sa hun og smilte før hun så Larskturs motvillighet og byttet den venstre hånden med sin høyre.

”Høggelig å hæls på dæ, Larsktur! Æ e Hel å vælkommen ska dokker værre i mitt rike!”

Larsktur stirret bare tilbake på den glisende herskerinnen over dødsriket og lot henne fortsette. Han var uansett ganske effektivt blitt målbundet.

”Dokker leite etter nåkka, gjør dokker ikkje? Vel, da må dokker svar på ei gåte.” sa Hel og smilte lurt.

Det ble helt stille og Hel forberedte seg på å fortelle gåten sin. Hun var tydelig fornøyd med den og smilte lurt.

”Vi kjæm om natta uten å bli henta; vi forsvinn om dagen uten å bli stjælt.”

”Flaggermus?” sa Jörmunrekr.

”Dinosaurer!” ropte Larsktur.

”En herlig, mør biff med en smakfull tranebærsaas og innbakte poteter med fløtesaus og trøfler.” sa Agni.

Håvard Stille sa ingenting.

”Nei, ikkje heilt det æ tænkt på, nei.” sa Hel diplomatisk.

”Måne?” forsøkte Terlidh.

”Der hadd du han satan mæ næsten!” sa Hel beroliget.

”Nei, da vet jeg sannelig ikke.” sa Larsktur, ”Kanskje vi bare skal gå å så prøve den senere?”

”Men, hælvet, dokker har jo akkurat komme! Dokker kan’kje dra no!” sa Hel fortvilet.

”Ka e det som ikkje e måne, da?” ropte hun etter de fem heltene. Men de forsvant ned trappen. Da de var halvveis nede utbrøt plutselig Larsktur:

”Stjerner!”

Plutselig var de alle tilbake i tronsalen hvor Hel sto foran et bord av bein dekket av et kritthvitt klede.

”Du har klard den siste prøvelsen, Larsktur, sønn av Bjørn, din djerne satan.”

”Hva mener du? Sønn av Bjørn? Min far er Lara!” sa Larsktur argt.

”Du ska no få det du leite etter. Men pass på å vælle riktig!” advarte Hel.

Da kom det en liten nisse inn for å forklare valgene for vikingen.

”Fyst har du det Gyldne Evighetshornet. Sei trylleordet og det vil laga alle slags herlige rettar innan du nevne trylleordet som slår det av att.” sa nissen og lot hånden vise et gyldent horn. Larsktur kunne nærmest høre Agni få vann i munnen, men han lot nissen fortsette.

”Og dette,” sa nissen og viste fram en gullnøkkel med en utskåret kvinne (en naken en, faktisk) som nøkkelring, ”e nykjelen te det Private Harem av Evig Nytelse.” Larsktur hørte da noens puls slå vilt, men han lot nissen fortsette.

”Te sist har vi ein verdilaus klump med jord.” konstaterte nissen.

”Horn!” ropte Agni med et grådig glis og glødende øyne.

”Harem!” ropte Terlidh med et sløret blikk.

”Hmm...” sa Larsktur med furet panne.

Håvard Stille lurte på hvordan noe av dette skulle kunne hjelpe dem, men så kom han på at han egentlig ikke hadde peiling på hva det var de trengte hjelp til. Og da visste helt sikkert ikke Larsktur det heller, så skalden sa ingenting.

Larsktur så ut som han tenkte seg nøye om mens de Agni og Terlidh forsøkte å overbevise ham om at deres forlag var best og få ham til å velge slik de ville.

Da...” sa Larsktur og fikk et trassig uttrykk i ansiktet. Så sa han vrangt:

”Da tar jeg den verdiløse jordklumpen.”

Agni og Terlidh sluttet plutselig å krangle og sto bare og måpte. Da talte Jörmunrekr med hast:

”Gode Hel, vi må dra med en gang. Har du et skip som kan føre oss herfra og tilbake til skrælingene?”

”Må dokker fær så snart?” sa Hel skuffet, ”Væl, dokker kan ta skipet te han pappa, det auerhauet, som e laga i fra fingernægla.”

”Takk så mye, edle Hel.” takket Jörmunrekr.

”Skje no te å sætt i gang å gjør klar balja, kuklæsta!” ropte Hel ut i luften.

”Ta nå med deg damene til skipet,” ba Jörmunrekr Håvard Stille før hva som hadde skjedd gikk opp for dem. Og slik reddet Jörmunrekr Larskturs liv.

Da skalden, viskvinnen og opprøreren var gått snudde Jörmunrekr seg med den svarte kappen virvlende etter seg, gikk forbi en Larsktur Larason som sto og stirret på en verdiløs klump med jord uten helt å skjønne hva det var han hadde gjort, og henvendte seg til Hel:

”Hvordan skal egentlig denne klumpen kunne hjelpe oss, ærede Hel?”

”Æ syns æ sa dokker skull skit i formalitetan, din hækstak?” sa Hel skarpt.

”Beklager. Men jeg skulle gjerne like å vite svaret på mitt spørsmål, æ...” Jörmunrekr kremtet til før han fortsatte, ”Hel.”

”Nei, no ska du hør her di hyse. Æ kødda bare med dokker. Den klumpen e faktisk fullstendig verdiløst. Men siden dokker løst gåta mi ska æ vis dokker nåkka.”

Herskerinnen over dødsriket ledet de to ned til et temmelig ordinært fuglebad. Det hadde dødninghoder og knoklete armer hugd ut på sokkelen. Hel ryddet unna noen kammer, såper og lignende baderomsartikler før hun helte vann i det, fra en mugge.

”Pass dokker, hæstpeisa, speilet vise mange ting...” begynte Hel advarende.

”Jada, sikkert.” sa Larsktur og så ned i fuglebadet.

Der fikk Larsktur Larason og Jörmunrekr se skrælingbyen. Og en skikkelse som flyktet fra den. Da så begge at det var ypperstepresten. Men han var ille utseende med skitt i ansiktet, sår og opprevete klær. Han snudde et siste forskremt ansikt mot byen før han løp videre igjennom den tette jungelen.

Larsktur Larason og Jörmunrekr dro blikket fra fuglebadet og Jörmunrekr sa muntert:

”Så du det, frende? Vi har seiret! Han er drevet fra byen!”

”Ja, dette så jeg frende. La oss nå dra tilbake med lette hjerter!” sa Larsktur smilende.

”Du har rett frende, men la oss like fullt fare hastig. Hvem vet hva den usle ålen har rukket å gjøre med Ailisil i vårt fravær?”

Vikingen nikket alvorlig og sammen gikk de to mot skipet som ventet dem.

”Ha en god tur, satans søringa!” ropte Hel etter dem.

Skipet av fingernegler red på bølgene lik et skip av fingernegler som rir meget elegant på bølgene. Det gjorde god fart og de stille døde styrte skipet godt. Dermed hadde de dødelige om bord nok av tid til å sørge for at Agni og Terlidh glemte det som var skjedd hos Hel og slik unngikk Larsktur grusomme pinsler.

Leiv Erikson hoppet (dog sjanglende) i land og sto fornøyd på stranden foran skipet sitt.

”Endelig på Grønland! Her kan ikke dische plagschomme trønderne få tak i meg.” snøvlet han tilfreds og snudde seg for å stolt inspisere det flotte skipet sitt.

Akkurat da kom et stort skip seilende inn og kløyvde på ferden oppdagerens skip i to. Selv Leivs alkoholisererte hjerne forsto hvem det måtte være lenge før en stemme sa:

”Hei, Leiv! Hyggelig å se deg igjen!”

”Da var vi vel i land, frender,” sa en glad Larsktur Larason og ignorerte den måpende Leiv Erikson, ”men nå er det på tide å finne tilbake til Ailasil.”

Dermed begynte de å gå inn mot land (med unntak av Terlidh som brukte noen øyeblikk på å prikke bort Leiv som sto ubevegelig og stirret på det ødelagte skipet sitt), men ei kom de langt før noen ramlet ut av skogen og landet på fjeset i sanden. Larsktur og Jörmunrekr tok noen skritt fram og mannen så opp på dem.

”Jeg har ikke gjort noe galt,” stotret den ille tilredte ypperstepresten til Sjokoladegudinnen, ”jeg sverger ved Gudinnen!”

”Ikke noen vits i å fortelle dine løgner til oss. Vi så at du forsøkte å forgifte Ailasil. Du slipper ikke unna.” sa Jörmunrekr strengt og så sint på den patetiske mannen som lå der.

”Jeg ville aldri!” protesterte ypperstepresten og tok seg så godt sammen som han var i stand til.

”Du helte gift i begeret hennes, kjøter!” ropte Larsktur og skulle til å denge løs på ham.

”Det var sukker, mann! Jeg ville aldri forgifte Gudinnen!” sa ypperstepresten og sto på sitt.

”Og hva slags grusomme lidelser påfører så dette grusomme middelet, usle krapyl?” brølte Larsktur, men så la Jörmunrekr en hånd på sin frendes arm og sa:

”Det gjør slik at mat smaker søtt, frende.”

Etter hvert som natten falt på forsvant skipet de fem hadde lånt hos Hel, og Leivs mannskap fikk båret den lik forsteinede kapteinen sin om bord i vrakrestene som hadde vært skipet deres. De fem frendene gjorde på sin side opp bål i skogkanten.

”Jeg synes å merke at din oppførsel er meget mer tolererbar enn da vi har møttes tidligere, yppersteprest.” sa Jörmunrekr da de satt rundt bålet.

”Kall meg bare Auepui,” svarte skrælingen, ”Og jeg skal innrømme at jeg har vært noe ubehagelig i min oppførsel. Men dere... Europeere, var det ikke? Dere har vært et friskt pust. Dere har vist meg noe helt nytt. Jeg er helt sikker på at mine stammevenner også kan innse dette med tiden.”

”Hva er det så vi har gjort for å fortjene slik gratulering, Auepui?” spurte så Jörmunrekr.

”Deres edelhet når dere ville forsvare Dronningen til siste åndedrag!” sa Auepui beundrende.

”Dog kanskje ikke til *aller* siste åndedrag.” sa Larsktur ærlig.

”Men mine øyne ble ikke åpnet før en fremmed kom til vår landsby. Han kunne kanskje minne noe om meg, men hans oppførsel var uutholdelig, også for meg. Men mine stammevenner var nok ikke av samme oppfatning, og da jeg talte imot ham for dem ble jeg

truet på livet. Jeg flyktet i håp om å finne hjelp. Kjære dere, den fremmede er nå yppersteprest for Tzotzaxotochtlstammen!”

Jörmunrekr ba om en beskrivelse av denne fremmede noe som han raskt fikk. Da forhenværende yppersteprest Auepui ble ferdig var det, på tross av noen uklarheter, ingen tvil og kun et navn var på Larsktur Larason og Jörmunrekr's lepper, deres fjes mildt sjokkerte og deres øyne fulle av hat:

”Håvar Lamme!”

Og slik ender sagaen om Larsktur Larason, Jörmunrekr og deres Ferd.